

Arrest

nr. 189 007 van 28 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 9 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de zaak wordt toegewezen aan een Nederlandstalige kamer.

Gelet op de beschikking van 25 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. GAMMAR, die *loco* advocaat I. de VIRON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 oktober 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel

9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 januari 2012 werd deze aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.10.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 29.01.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Dat de aangehaalde medische problematiek niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor hij medicamenteus behandeld wordt. Het betreft een aandoening waarvoor verderzetting van deze medicamenteuze behandeling en regelmatig gespecialiseerde opvolging noodzakelijk is.

Volgens de arts-adviseur kan betrokkene reizen en is er geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde de Democratische Republiek Congo.

Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar is.

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoening van betrokkene, hoewel hij lijdt aan een aandoening die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in de Democratische Republiek Congo.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde de Democratische Republiek Congo.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat in de Democratische Republiek Congo men quasi gratis een bloedtest kan ondergaan in de talrijke medische instellingen die deel uitmaken van het Nationaal AIDS programma en met de steun van internationale hulp werken.

De behandeling van HIV/AIDS kan opgedeeld worden in 2 niveaus, beide worden gratis aangeboden: Het gaat om 1. Behandeling van schadelijke infecties ("opportunistic infections") en 2. Anti-retrovirale behandeling. Ruim 80% van de medische opvolging situeert zich in de hoofdstad Kinshasha. Naast de openbare en private hospitalen en ziekenhuizen, zijn er ook NGO's die hulp bieden in de behandeling van HIV/AIDS, zoals Action Communautaire Sida (ACS) en AMOCONGO.

Betrokkene legt verder geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in de Democratische Republiek Congo - het land waar hij tenslotte ruim 52 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp.

De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organization for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen zij beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

De advocaat van betrokkene haalt in zijn verzoekschrift aan dat verzoeker in de Democratische Republiek Congo niet de nodige zorgen kan genieten, dit door een structureel gebrek aan middelen, know-how en infrastructuur. De advocaat van betrokkene baseert zich voor deze verklaringen op een landenrapport Congo, opgesteld door het WHO, Unicef en UNAIDS, getiteld: "Democratie Republic of the Congo. Epidemiological Fact Sheets on HIV/AIDS and Sexually Transmitted Infections" dd. 12.2006 en een internetpagina opgesteld door ITHACA, getiteld: "COI DR Congo HIV/AIDS: Related Links" dd. 04.07.2008.

Echter, deze bronnen beschrijven een algemene situatie, en betrokkene brengt geen andere elementen aan die aantonen dat deze algemene toestand op zijn individuele situatie van toepassing is. Tevens dient vermeld te worden dat een verblijfstitel niet enkel kan afgegeven worden op basis van het feit dat medische zorgen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen. Het gaat erom na te gaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat.

Dit alles in overweging genomen kan gesteld worden dat betrokkene aanspraak kan maken op een medische behandeling, en er dan ook geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het herkomstland van betrokkene, zijnde de Democratische Republiek Congo.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Regelmatig verblijf verstreken sinds 01.02.2010.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister."

1.3. Op 10 februari 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"En exécution de la décision de la Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, et à l'Intégration Sociale, il est enjoint au nommé : M. M., D.

né à L. / Congo (Rép. dém.) le 25.05.1954, de nationalité Congo (Rép. dém.), de quitter, au plus tard le 10/03/2012 (indiquer la date) le territoire de la Belgique ainsi que le(s) territoire(s) des Etats suivants: Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, en Suisse et Tchéquie, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

MOTIF DE LA DECISION :

- Voir Annexe

A défaut d'obtempérer à cet ordre, le prénommé s'expose, sans préjudice de poursuites judiciaires sur la base de l'article 75 de la loi, à être ramené à la frontière et à être détenu à cette lin.pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la mesure, conformément à l'article 27 de la même loi.

Conformément à l'article 39/2, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la présente décision est susceptible d'un recours en annulation auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers. Ce recours doit être introduit par requête dans les trente jours suivant la notification de la présente décision.

Une demande en suspension peut être introduite conformément à l'article 39/82 de la loi du 15 décembre 1980. Sauf en cas d'extrême urgence, la demande de suspension et la requête en annulation doivent être introduites par un seul et même acte.

Sans préjudice d'autres modalités légales et réglementaires, le recours visé ci-avant et la demande visée ci-avant sont introduits par requête, qui doit remplir les conditions mentionnées à l'article 39/78 de la loi du 15 décembre 1980 et à l'article 32 du Règlement de procédure du Conseil du Contentieux des Etrangers. Ils sont introduits auprès du Conseil par pli recommandé à la poste, sous réserve des dérogations prévues à l'article 3, § 1, alinéas 2 et 4, du RP CCE, au Premier président du Conseil du Contentieux des Etrangers, rue Gaucheret 92-94, à 1030 Bruxelles.

Sous réserve de l'application de l'article 39/79 de la loi du 15 décembre 1980, l'introduction d'un recours en annulation et d'une demande en suspension n'a pas pour effet de suspendre l'exécution de la présente mesure.

Le présent document ne constitue en aucune façon un titre d'identité ou un titre de nationalité."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 februari 2013 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Op 27 juni 2013 verklaarde de verwerende partij, na een medisch advies te hebben ingewonnen, deze aanvraag ongegrond en er werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Deze beslissingen werden bij arrest van de Raad met nummer 112 733 van 24 oktober 2013 vernietigd.

Op 16 december 2013 nam de verwerende partij een nieuwe beslissing waarbij ze de aanvraag van 4 februari 2013 ontvankelijk, doch ongegrond verklaarde. Er werd opnieuw besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad met nummer 165 194 van 4 april 2016 vernietigde de Raad deze beide beslissingen.

Op 10 juni 2016 werd de aanvraag van 4 februari 2013 voor de derde maal ongegrond verklaard. Opnieuw vernietigde de Raad bij arrest met nummer 181 747 van 3 februari 2017 deze beslissing.

Uit de lezing van deze drie arresten blijkt dat de problematiek die daarin werd behandeld telkenmale betrekking heeft op vraag tot de toegankelijkheid van de adequate medische zorgen in de Democratische Republiek Congo met betrekking tot de aandoening 'HIV' in hoofdte van verzoeker.

In het arrest van 3 februari 2017 werd zo onder meer vastgesteld dat met betrekking tot de toegang tot een effectieve medische zorg in Congo, niet voldoende was rekening gehouden met verzoekers leeftijd, zijn beperkte motieven, mobiliteit en financiële middelen. Ook met betrekking tot het lidmaatschap van een ziekenfonds werd onder meer vastgesteld dat niet vaststond dat verzoeker daadwerkelijk toegang zou krijgen tot de medische zorgen. Ook werd gewezen op de algehele slechte toestand met betrekking tot de HIV-bestrijding in Congo. Dienvolgens werd vastgesteld dat de bestreden beslissing niet

afdoende werd gemotiveerd. Ook de twee eerdere arresten van 24 oktober 2013 en 4 april 2016 hebben betrekking op deze problematiek.

Uit de lezing van het huidige verzoekschrift blijkt dat de thans eerste bestreden beslissing, genomen naar aanleiding van een eerdere aanvraag op grond van artikel 9ter, door verzoeker ingediend op 1 oktober 2008, eveneens betrekking heeft op de aandoening 'HIV' en op de toegankelijkheid van medische zorgen in de Democratische Republiek Congo.

Ter terechtzitting wordt gewezen op het feit dat dezelfde problematiek werd aangevoerd in verzoekers aanvraag van 4 februari 2013 en dat de desbetreffende beslissingen van de verwerende partij reeds drie maal werden vernietigd door de Raad. De verzoekende partij bevestigt dat het hier inderdaad gaat om dezelfde medische problematiek.

Gevraagd of verzoeker nog een actueel belang heeft bij het huidige beroep, nu de Raad de verwerende partij er in de hoger genoemde arresten uitdrukkelijk op heeft gewezen dat een grondiger onderzoek diende plaats te vinden met betrekking tot de toegankelijkheid en beschikbaarheid van een adequate HIV-behandeling in Congo en daarbij bijzondere zorg diende te besteden aan de specifieke situatie van verzoeker alsook de algehele slechte toestand van de HIV-bestrijding in Congo, schikt de verzoekende partij zich ter terechtzitting naar de wijsheid van de Raad.

Er nogmaals op gewezen dat er in de huidige stand van zaken van uit kan worden gegaan dat de verwerende partij zich hoe dan ook een gefundeerd standpunt zal dienen te vormen met betrekking tot de mogelijkheid tot behandeling van verzoekers aandoening in het land van herkomst en dat het onderhavige beroep precies dezelfde aandoening en problematiek betreft, beaamt de verzoekende partij ter terechtzitting deze zienswijze en verwijst zij andermaal naar haar verzoekschrift.

Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 februari 2013 een nieuwe medische regularisatieaanvraag ingediend heeft met betrekking tot dezelfde medische problematiek en die thans nog ten gronde moet beoordeeld worden door de verwerende partij, ingevolge het gezag van gewijsde van de hoger genoemde vernietigingsarresten, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet langer doet blijken van het actuele vereiste belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Verzoeker tracht met de vernietiging van de eerste bestreden beslissing immers te bekomen dat zijn aanvraag door de verwerende partij wordt onderzocht, in het bijzonder wat betreft de toegankelijkheid van behandelingsmogelijkheden voor HIV-patiënten in Congo. Verzoeker tracht aldus van de Raad hetzelfde te bekomen als wat de Raad bij arrest met nummer 181 747 van 3 februari 2017 reeds aan de verwerende partij heeft opgedragen. Verzoeker heeft aldus reeds verkregen wat hij met het huidige beroep tegen de eerste bestreden beslissing nastreeft, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actuele belang.

Het beroep is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

In het verzoekschrift worden geen middelen gericht ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep, wat de tweede bestreden beslissing betreft, onontvankelijk dient te worden verklaard.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT